

срѣшнахъ и останахъ тамъ до онова време, дорде при-
темнѣ сѣвсѣмъ. На утрѣнниятъ день азъ са постарахъ
да дойда пакъ на сѣщото мѣсто и въ сѣщиятъ часъ. Азъ
ви заварихъ пакъ тамъ. Майка ти ма позна и ма по-
здрави; а ти, ти са престори, че ма не познавашъ.

Елиза.

Азъ са престорихъ, че та не познавамъ само за
това, защото та обичахъ.

(Хлопатъ на вратата. Елиза отива да
отвори. Влиза Мансфелдъ.)

Улрихъ.

Мансфелде! Благословенъ богъ, който та довож-
да на време! Тази нощъ . . .

Мансфелдъ.

Благословенъ богъ! (Елиза сѣда да работи.) А чия
е тая дѣвойка?

Улрихъ.

Тя е Елиза. Не прие ли писмата ми, въ които
ти азъ говорѣхъ за нея?

Мансфелдъ.

Азъ и не мислѣхъ, че тя е до толкова млада.

Улрихъ.

Тя има левска храбрость. Нейните сини очи при-
личатъ на небесенъ огнь, когато тя говори за бра-
тията си.

Мансфелдъ.

Тя ти е жена? Така ли е? А майка ѝ съ васъ
ли живѣе?